

Ježišova veľkonočná modlitba za nás

(spracované podľa katechézy Pápeža Františka z 16. júna 2021)

Drahý zosnulý pápež František každý jeden svoj príhovor končil prosbou: „*Modlite sa za mňa*“, „*Nezabudnite sa za mňa modliť*.“ V rokoch 2020 a 2021 nám ponúkol sériu 38 katechéz o modlitbe; dnes si pripomenieme poslednú z nich, ktorú nazval „*Ježišova veľkonočná modlitba za nás*.“

Ježiša vnímame ako muža modlitby, toho, ktorý sa ponára do modlitby, komunikuje s Otcom, pretože dialóg s ním žiarivým jadrom celej jeho existencie.

Evanjeliá nám opisujú, ako veľmi sa Ježišova modlitba zintenzívnila práve vo chvíľach jeho utrpenia a smrti. Tieto vrcholné udalosti jeho života tvoria jadro kresťanského ohlasovania: posledné hodiny Ježišovho života sú srdcom evanjelia najmä kvôli udalostiam smrti a zmŕtvychvstania. Tie totiž vrhajú svetlo na celú zvyšok Ježišovho konania. Ježiš nebol filantrop, ktorý sa zaujímal o ľudské utrpenia a choroby; bol oveľa viac. V ňom nie je len dobrota; v ňom je viac, v ňom je spása; nie len dočasná záchrana z utrpenia či choroby, pomoc v nepríjemnej situácii. V ňom je úplná spása, ktorá dáva nádej v definitívne víťazstvo života nad smrťou.

V dňoch jeho poslednej Veľkej noci vidíme Ježiša úplne ponoreného do modlitby. Modlí sa v dramatickej chvíli v Getsemanskej záhrade, keď na neho útočí smrteľná úzkosť. Práve vtedy sa obracia na Boha oslovením „*Abba*“. Toto aramejské slovo vyjadruje intimitu a dôveru. Práve vtedy, keď okolo neho hustnú temnoty, Ježiš ich prekonáva tým jediným slovíčkom: *Abba*.

Ježiš sa modlí na kríži, keď ho boľavo obklopuje Božie mlčanie. A predsa na jeho perách znova žiari slovo „*Otče*“. Je to tá najodvážnejšia modlitba, pretože na kríži je Ježiš absolútnym orodovníkom: modlí sa za iných, za všetkých, aj za tých, ktorí ho odsúdili; bez toho, aby sa ktokoľvek z nich, okrem jedného zločinca, k nemu pridali. Všetci tam boli buď proti nemu alebo ľahostajní, len jeden zločinec spoznal Božiu moc. „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia*.“ Vo vrcholnej dráme, v ukrutnej bolesti duše a tela, sa Ježiš modlí slovami žalmu; spolu s chudobnými a zabudnutými celého sveta vysloví tragické slová: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ (Ž 22,2). Ježiš cítil opustenosť a modlil sa. Na kríži sa naplnia dar, ktorým Otec ponúka lásku. Realizuje sa naša spása. Napokon Ježiš „naposledy“ osloví Boha: „*Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha*.“ Všetko, všetko je modlitba.

Ježiš sa teda modlí v rozhodujúcich chvíľach utrpenia a smrti. Vo vzkriesení Otec vypočúva jeho modlitbu. Ježišova modlitba je intenzívna, jedinečná, je vzorom našej modlitby. Ježiš sa modlil za všetkých, za mňa, za každého z vás. Ježiš môže povedať každému jednému z nás: „*Modlil som sa za teba. Pri poslednej večeri aj na dreve kríža*.“ Nikdy, ani v tom najbolestnejšom utrpení, nie sme sami. Je s nami Ježišova modlitba. Ježiš sa modlí za nás aj v tejto chvíli. Teraz, keď si hovoríme tieto slová. Stále sa za nás prihovára a jeho slovo nám pomáha napredovať. Modliť sa znamená pripomínať si, pamätať (lat. *ricordare*: ri-cordare = znovu vložiť do srdca), že On sa za nás modlí.

„*Toto sa mi zdá ako to najkrajšie, čo si máme pamätať*“, hovorí Pápež František: pripomínať si milosť, že nie len my sa modlíme, ale že Ježiš sa už za nás modlí, už sme náplňou dialógu medzi Ježišom a Otcom v spoločenstve Ducha Svätého. Ježiš sa za mňa modlí: nech si toto každý z nás vloží do srdca. Nemali by sme na to zabudnúť. Aj v najhorších chvíľach sme už predmetom dialógu medzi Ježišom a Otcom v spoločenstve Ducha Svätého. Sme chcení v Kristovi Ježišovi a On v hodine svojho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania všetko obetoval za nás. A tak... nám v modlitbe ani v živote neostáva nič iné, ako mať odvahu a nádej. S touto odvahou a nádejou silno vnímať Ježišovú modlitbu a tak napredovať. Nech je náš život oslavou Boha vo vedomí, že Ježiš za mňa prosí Otca, že Ježiš sa za mňa modlí.